

loom on kermeminne joofäma, kui sinna kahhe-
jalgne tedda kiäni püüdma.

Agga sinna aäna temmale püüsirohho laeng
kassuka siise, ja peästad sega omma karjalomad
hiemsast surmast; ja tenid peälegi weel wöölmöl-
dri herra käest kaks rubla hõbbe wanna metja
eest, ja üks rubla halli poia eest.

Agga siiski wata omma püüsirohho prufimis-
jures ka ette, et sa mitte aatatto rohto ei panne
püüsiiraua siise, ja et mitte wahhest paio wasiklas
irwitelledes omma pead taggasi ei wäna, egga sind
naera, ja sinna isse sest liiglaengo pörrotamisest
põsse wasto hopi ei saa, et so werrine pea tagga-
pole mahhahukub. Sesamma rohhoenne on pealt
nähha küll kui ei middagi, agga temma seestpidine
wäggi on suur ja hirmus.

Sedda hirmsat wägge sai ka se mees —
Warts — tunda, kes püüsirohho 500 aasta eest
koggematta ülesleidis.

Temma olli ommal elloaial ka nattokesse
tohtriammetit pidanud, ja teggi keiksuggust rohto
haigetele walmis, nago apteekrid liänas tewad.
Ta tampis, ja seggas, ja ketis, ja — mõtles.

Sest ilma mõtlematta innimenne on kui se loom,
mis Pernomehhed kutsuwad „Weis“, ja Willandi
rahwas „Tõbras“.

Mehhene olli siis ka ford kollast weewlit,
ja walget salpetrit ning muste süsi kofkotam-
pinud ühhe wasimõrsri sees, ja et taal muud tegge-
mist jälle wahhele tuli, jättis esimesse töö seisma,
panni kiwi mõrsri peale, ja tallitas, künal ka,
omma apteeki kõgis.

Koggematta mõrsrist mõdaminnest kufkus
küündla otsast nattoke põllewat tahti wasimõrsri
siise, kus se seggatud must rohhi sees. Korraga:
P r a u g h t, üks mürrin, nago laggi ülewalt
mahhatulleks, kiwi wasto lagge, tubba täis tuld.

Wartsikenne kufkus esimesest ehmatusest
otsego poolsumud mahha, seäni kui aega mõda
jälle omma wiis meelt kätte sai, ja maast wõis
ülestõusta.

Müüd olli temmal pärrast sedda suurt ehma-
tust jälle suur süddame rõõm, et ta jälle ühhe ue
asja olli ülesleidnud, kennest enne ükski seal maal
ei teadnud egga tuunud.